

Ἐὐχὰ μὲ γέλιον ζέφυροντα
 Ἡ μήτηρ ἢ φιλάτη σου,
 Καὶ σπινθηροὶς Λυγυρῶν,
 Βαρυαλγῶς ἐστέραιε
 Ὄρη τοῦσα πολυκλαυτώνως,
 Κι' ἀσχολευμέρη πάντοτε
 Εἰς γρούς κ' ὄδυρμούς.

Ὁ ἀπενυχταῖος θάνατος,
 Τὸν βίον σου ἐθέρισεν
 Μὲ δρέπαρον σκληρόν·
 Τὸ ἄρθος σὺ ὁμοιάεις
 Τῆς ἐξογῆς τὸ θάλλον,
 Ἀλλὰ σκληρῶς σ' ἀπέκοψαν
 Ὠρόδου, ἀρθρόν.

Ὡ ληλάτα, θάνατε,
 Μέγιστ' ἐχθρὸς τοῦ σίμπατος!
 Πῶς τόσον ἀπαθῶς,
 Τὰς ἀρετὰς δὲν σέβουσαι,
 Ἀλλ' ἀπηνῶς θερίζεις
 Πολυμαθεῖς νεάνιδας;...
 Ὡ φρίκη ἀληθῶς!!!

Ναί, πρόωρα σ' ἐστέρησεν
 Ἀπὸ τοῦς φιλοστόργους σου,
 Καὶ δυοιυγείας γορεῖς·
 Ὄρη τοῦν δι' ὅτ' ἐγάθησαν
 Οἱ φίλτεροὶ τῶν πόθοι...
 Καὶ στένουσι καὶ κλαίουσι
 Τοσοῦτοι συγγενεῖς.

Καὶ σὺ, γ' ἀφήσης ἔμελλες
 Τῆς γῆς τὸ πολυτάραχον
 Νεῦρις, καὶ λοιπὸν,
 Ἀσφαρτα μέρη ἐκλεξας
 Διὰ τὰ κατοικήσης,
 Κ' εἰς οὐρανοὺς ἐπέταξας
 Μὲ ὄμμα χαρωπὸν.

Ἀλλὰ ἐγὼ ἐπέπρωτο
 Ὁ τάλας καὶ πολυδάκρυς,
 Σ' τὴν πόλιν σας ἐδῶ,
 Ποῦ πρὸ ὀλίγου ἔβασα,
 Τὰς Λύπας νὰ σκεδάσω,
 Τὸν θλιβερόν σου θάνατον
 Ὡ φίλη μου, νὰ δῶ.

Ἐπὲ πρωτο σ' τὰ πάθη μου
 Φορτίον νὰ προσθέσωσι
 Πολυβαρῆς δεινόν·
 Ὡ τῆς περιπέτειαι!...
 Πῶς πάντοτε νὰ ἦμαι
 Τὸ χρῶζον τὸ ἐνόδιον
 Καὶ θλιβερόν πτηνόν;...

...
 ...
 ...
 Α! ἄφειε, τοὺς θρήνους σας
 Γορεῖς τῆς νέας, φίλιτατι,
 Αὐτοὺς τοὺς γοερούς.
 Τὸν τάφορ της ἀς στέψωμεν
 Μ' εὐώδη ῥόδα κήπων,
 Μὲ ἄρθη ἀμαράντινα
 Καὶ κλάδους θαλασρέυ;

Σ' τοῦ Πλάστου τὸν παράδεισον
 Ἐκεῖνη συν' ἀγάλλεται,
 Μετὰ τῶν Χερουβιμ,
 Ποῦ ἄσματα φωνήετα
 Λιγροσφθόγγως ψάλλουν,
 Καὶ μὲ τὰ πολυόματα
 Σομπαίξει Σεραφίμ.

Ἐν Σμύρνῃ Ἰούνιος 1851.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΤΡΕΒΑΣ

ΠΟΙΚΙΛΑ

ΟΥΑΙΖΕΜΑΝ. Πολλάκις περιστάσεις ἐλαχίστης ἀξίας, ἢ καὶ μηδὲ μίαν ἀξίαν δανειζόμεναι ἐξ ἡμῶν, ἀρκοῦσι νὰ περιάψωσι φήμην εἰς τὸ ὄνομά μας. Δὲν ἐνοῶ φήμην ὅποια ἢ τοῦ Ἡρωστράτου, ἢ τοῦ ἄλου πυρκαεῶς τοῦ ἀγγλικοῦ βουλευτηρίου, τοῦ Γκαῦ Φῶξ, τὴν μνήμην τοῦ ὁποίου, τελοῦσιν ἐννευσίως οἱ Βρετανοὶ ἀπαρράλλετως ὅπως ἡμεῖς τὴν τῶν Ἑβραίων κατὰ τὴν μεγάλην εὐδομάδα, ἢ τοῦ Φιέσκη, τοῦ μιανοῦ ἐκείνου δολοφόνου τοῦ Λοδουβίκου Φιλίππου, ἀλλὰ φήμην ἀγαθὴν ὅποιαν ἀποκτώσι πολλοὶ ἀκουσίως ἐν καιρῷ μάστιστα διγλωσταςίας, ὅποιαν ἀπέκτησε καὶ ὁ καρδινάλιος Οὐκίζεμάν.

Ὁ μακκρωτάτος πάπας, νομίσας ἀναγκαῖον νὰ διορίσῃ ἀρχιεπισκοπον τῶν Καθολικῶν ἐν Λονδίῳ, ὡνόμασε τριουῦτον τὸν πανοσιώτατον Οὐκίζεμαν, ἐκπληροῦντα ἕως τότε καθήκοντα ἐφημερίου, κατὰ τὴν πόλιν ἐκείνην. Ἀλλ' ὁ διορισμὸς αὐτὸς τοῦ ἀθῶου ἐφημερίου ἐγέννησε τὰς συνελεύσεις, τὰς πρὸς τὴν βασιλίτσαν κατὰ τοῦ παπισμοῦ ἀναφορὰς, τὰς βουλευτικὰς συζητήσεις

καὶ τὰς ταραχὰς αἰτινας διέσεισαν τὰ βάρη τοῦ Βρετανικοῦ βσιλείου. Παρ' ὀλίγον ν' ἐνάφη ὁ κατὰ τῆς Ῥώμης πόλεμος Ἐρρίκου τοῦ ὀγδόου, ὅστις ὄμως τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἤθελε τελειώσει διὰ μόνον τῶν κεραιῶν τῆς Ἑκκλησίας.

Ἡ τόση ἀγανάκτησις τῶν Ἀγγλων ἦτο τάχα ἀδικαιολόγητος, ἢ νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὁ τίτλος μόνος τοῦ Καθολικοῦ ἀρχιεπισκόπου συνετάραξεν τὸ θετικὸν ἔθνος τῶν Βρετανῶν; Ἐὰν ἐξετάσωμεν τὰς ἀπὸ ἐξήκοντα ἐτῶν ἐν ἀγγλίῳ γενομένας προόδους τῆς Καθολικῆς θρησκείας, θέλομεν ἴσως ἐνευρεῖ τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τῆς ἐθνικῆς ταύτης ἀγανάκτησεως. Τὸ 1792 καθ' ὅλην τὴν ἀγγλίαν καὶ τὴν Οὐαλλίαν, ὑπῆρχον 35 ἐκκλησίαι Καθολικῶν· ἀλλὰ τὸ μὲν 1840 ἔφη: οὐντο περὶ τὰς 456, σήμερον δὲ περὶ τὰς 600. Κατὰ τὴν γενομένην τὸ 1780 καταγραφῆν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ καθολικῶν δὲν ὑπερέβαινε τὰς 69,400 ἐνῷ σήμερον ὑπερτερεῖ κατὰ δύο ἑκατομύρια. Αἱ ἐφημερίδες τῆς Ἀγγλίας ἔγραφον πρὸ τινων ἐτῶν ὅτι ἐντὸς αὐτῆς τῆς πόλεως τοῦ Λονδίνου κατοικοῦν 300,000 καὶ ἐπέκεινα ὀπαδῶν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δόγματος.

• Ὁ Οὐαίζιμὰν εἶναι ἄγγλος, καὶ λαμβάνει τὸν τίτλον ἀρχιεπισκόπου Οὐεστμινστερῆς.

— Ἄνταποκριτὴς τῆς ἐφημερίδος Πρωτὶνὰ Χρονικὰ, παρακινεῖ τὸν συντάκτην αὐτῆς, τώρα ὅτε εἰς τὸ Λονδίνον διὰ τὴν ἔκθεσιν πανταχόθεν τῆς γῆς ἄνθρωποι συνηγμένοι εἶναι, νὰ σχηματίσῃ φαντασίαν κατὰ τοῦ κηπέλου. Ἀρκεῖ, λέγει ὁ ἀνταποκριτὴς νὰ φανῇ πρῶτος μὲ ἄλλου εἶδους πῖλον εἰς τῶν εὐπατριδῶν, διὰ νὰ ἀποσκορακισθῇ πλέον διὰ παντὸς τὸ ἄχαρι αὐτὸ πρᾶγμα διὰ τοῦ ὁποίου καλύπτομεν τὴν κεφαλὴν μας, καὶ τὸ ὅποιον ὁμοιάζει καπνοδόκην. Δὲν λέγουσιν ὄμως ὁποίου εἶδους κάλυμμα θέλουσιν νὰ ἀντιταταστήσωσι εἰς τὸν τύπον τοῦ κηπέλου.

— Ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις ἔλαβεν αὐστηρότατα μέτρα κατὰ τῶν κλεπτῶν καὶ βλαντιστῶν (*pick-pockets*) οἵτινες, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐκτέσεως, ἠθέλον. Συληφθῆ ἐπ' αὐτοφῶρον ἔνοχοι τοὺς καταδικάζει εἰς τὴν κάτεργον ἀνηλεῶς καὶ ἀμεταθέτως, καὶ ἀνευ τῆς ἐλαχίστης χάριτος. Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο, τρόμος βαθυτάτος, σωτήριος τρόμος, δι' ἐχύθη εἰς ὅλους τοὺς ἔχοντας τὴν ἐντιμον ἐκείνην πρόθεσιν, καὶ οὕτως ἐπεκρατεῖ ἄκρα ἀσφάλεια. Τοῦτο ἔδωκεν εἰς τὰς ἀγγλικὰς ἐφημερίδας ἀφορμὴν νὰ ἐξετάσωσι κατὰ πλάτος καὶ μῆκος τὴν ἀπορίαν, τίνι τρόπῳ ἠδύνετο νὰ κλαπῇ ὁ περίφημος ἀδάμας Κοχινοῦρ ὅστις ὑπάρχει ὡσαύτως εἰς τὴν ἔκθεσιν. Οἱ ἄγγλοι εἶναι πολλὰκις εἰς τὰ τοιαῦτα παράδοχοι. Ἰδοὺ λοιπὸν τί ἐπενόησαν ὅτι ἠδύνετο νὰ γίνῃ. Νὰ ἐνοικιάσῃ τις πλησίον τοῦ ἑλίνου παλατιοῦ ἓνα οἰκίσκον. Αὐτὸ γίνεται. Νὰ ἐμβῇ εἰς τὸν οἶκον, νὰ κητοικῆσῃ. Πολὺ καλὰ. Νὰ σκαψῇ ἐν φρεσὶ ἐντὸς τοῦ οἴκου του, ἔπειτα ἐν ὑπόγειον, πρὸς τὸ παλάτιον τῆς ἐκτέσεως διευθυνημένον ἕως ὑπὸ τὸν τύπον

ὅπου φυλάσσεται ὁ ἀδάμας. Ἐνεῖ, (πρᾶγμα διὰ τὸ ὁποῖον ἀρκοῦν τρεῖς μῆνες καὶ 50 χιλιάδες φράνκ.) ἐν ἄλλο φρέρ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω . . . καὶ ἰδοὺ ἀνέβη εἰς τὸ κειμήλιον τὸ ὅποιον ἀφοῦ λάβῃ, ἢ χρονοδρικῶς τὸ πωλεῖ εἰς βασιλέα τινὰ, ἢ λιανικῶς εἰς μικρὰ κομμάτια, ἂν φοβῆται τὴν ἀνακαλύψιν. Ὅσοι δὲν τὸ εἶχον εἰς τὸν νοῦν τῶν τῶ ἐθαλῶν. Ὅμως βέβαια ἔβωλιν γυνῶσιν πρὸ αὐτῶν καὶ οἱ φύλακες.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΑΔΗ.

Οἱ Μωσμεθνοὶ καὶ ἄλλα μὲν πολλὰ διηγοῦνται περὶ τῆς ἐλευθεριότητος τοῦ Ἀλῆ, τοῦ ἐξῆδεφου, γαμβροῦ καὶ διαδόχου τοῦ Μωάμεθ, μεταξὺ δ' αὐτῶν καὶ τὸ ἀκόλουθον ἀστεῖον ἀνεκδοτόν.

Ἐνῷ ποτὲ ὁ Ἀλῆς ἦτον ἑτοιμὸς νὰ κινήσῃ εἰς μακρὰν τινὰ ὁδοποσίαν, ξένος τις ἐπαίτης ἦλθε πρὸς αὐτόν, καὶ τὸν παρεκάλει νὰ τὸν δώσῃ ὀλίγον ἄρτον. Ὁ Ἀλῆς διέταξεν ἀμέσως τὸν οἰκονόμον του νὰ δώσῃ ἓνα ὀλόκληρον ἄρτον εἰς τὸν ἐπαίτην. Ἀλλ' ὁ φειδωλὸς οἰκονόμος ἀπεκρίθη ὅτι οἱ ἄρτοι εἶναι περικλεισμένοι ἐντὸς τῶν κοφινίων. — Ἡολλὰ καλὰ λοιπὸν εἶπεν ὁ Ἀλῆς ὀλίγον τεταραγμένος, δός τον ἐν κοφίνιον — Ἀλλὰ τὰ κοφίνια εἶναι ἐπὶ τῆς καμήλου. — Δός τον λοιπὸν μίαν κάμηλον. — Ἀλλ' αἱ κάμηλοι εἶναι συνδεδεμένοι ἢ μίᾳ μετὰ τῆς ἄλλης. — Δός τον λοιπὸν ὄλας τὰς κάμηλους, ἐπανάλαβε μετὰ θυμοῦ ὁ Ἀλῆς καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι. Οὕτω δὲ ὁ ἐπαίτης ἔλαβεν ὄλας τὰς κάμηλους τοῦ Ἀλῆ πρὸς ἐλεγχον τῆς φειδωλίας τοῦ Οἰκονόμου.

(Πρ. Ἡθ.)

ΑἶΝΙΓΜΑΤΑ.

Ἐν τῷ προλαβόντι ἀριθμῷ τῆς *Μελέσης* δημοσιεύσαντες ἐν ἀρετῆς καὶ ἀπλοῦστον αἶνιγμα χάριν τῶν ἀναγνωστῶν αὐτῆς, ὑπεσχέθημεν προσεχῶς τὴν λύσιν του, ἧτις εἶναι *μειτός*. Εἰς τοῦς νεωτέρους τῆς Ἑλλάδος ποιητὰς τὰ αἶνιγματα δὲν εἶναι συνήθη ὀλίγα μόνον παράτινων ἐγράφησαν, κ' ἐκεῖνα παρέργως πῶς. Ἄν παραδεχθῶμεν τὸν λόγον τοῦ Κλεάρχου λέγοντα ὅτι *τῶν γρίφων ἢ ζήτησις οὐκ ἀλλοτρία φιλοσοφίας ἔστι*. Ἡμεῖς πρέπει νὰ ἐξασκῶμεν τὸν κάλαμον καὶ εἰς τὸ εἶδος τοῦτο, τὸ ὅποιον ἔχει τὴν αὐσίαν του.

Δημοσιεύοντες πάλιν τὸ παρὰ πόδας νέον καὶ ἀφελές αἶνιγμα ὑποσχόμεθα ἄλλοτε, ἂν ὄχι προσεχῶς, νὰ γράψωμεν ἐκτενεστέρον περὶ αἶνιγμάτων, καὶ νὰ πονήσωμεν στρυφνότερα ἄλλα διὰ τοὺς ἀναγνώστας τῆς *Ἰωνικῆς Μελέσης*.

ΑἶΝΙΓΜΑ.

Ἐμπρός σας, λέγω, ἀχρηστος